

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> LEDEN >>> 105. sezóna 2014/15

XV. ROČNÍK GRAND FESTIVALU SMÍCHU

VÁŽNĚ I NEVÁŽNĚ S LENKOU LAGRONOVOU

JANA ONDRUŠKOVÁ – ČERSTVÝ VÍTR Z MORAVY

DERNIÉRA V DIVADLE

J. PEJCHAL, **BALADA PRO BANDITU**, FOTO J. FAUKNER

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

'14 PŘEDPLATNÉ NA ROK 2014 → HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. ✨ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA ✨ GRAND FESTIVAL SMÍCHU

LEDEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	6.	19:00	L. Hübner / ÚČA MUSÍ PRYČ!	PROLOG	✨
			Pedagogická hořceostrá komedie odehrávající se v 5. třídě základní školy, kde se sešlo pět rodičů dětí a očekávají jejich třídní učitelku... Hraje P. Špalková, J. Janěková ml., K. Winterová, L. Rybová, D. Prachař a I. Chmela. Režie T. Zielinski. Divadlo-verze, Praha		
STŘEDA	7.	19:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 21:10	32. REPRÍZA V
ČTVRTEK	8.	17:30	BALADA PRO BANDITU	DERNIÉRA V MĚSTSKÉM DIVADLE	J
PÁTEK	9.	19:00	E. Rostand / CYRANO Z BERGERACU		H'14
			Romantický příběh opravdové lásky, silného přátelství a velkého nosu, který velkého ducha značí. V titulní roli P. Halíček. Režie P. Khek. Městské divadlo Mladá Boleslav		
SOBOTA	10.	18:00	CABARET	KONEC 20:45	21. REPRÍZA U'14
NEDĚLE	11.	15:00	B. Schenková / KLAUN BRUNO A ČAROVNÝ KLÍČ	POHÁDKOVÉ PŘEDPLATNÉ	P_N
			Rozverný pohádkový příběh o štěstí a lásce, o závidi i nenávisti v cirkusovém šapitó. Pro děti od 4 let. Režie B. Schenková. Divadlo Lampion, Kladno		
PONDĚLÍ	12.	8:30	KLAUN BRUNO A ČAROVNÝ KLÍČ		ŠK
		10:30	KLAUN BRUNO A ČAROVNÝ KLÍČ		ŠK
		17:00	KLAUN BRUNO A ČAROVNÝ KLÍČ	POHÁDKOVÉ PŘEDPLATNÉ	P_P

ÚTERÝ	13.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	32. REPRÍZA	PROLOG
STŘEDA	14.	17:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 19:10	6. REPRÍZA	ZADÁNÍ
ČTVRTEK	15.	19:00	M. Riml / SEX PRO POKROČILÉ			PROLOG
			Jak získat návod na oživení dlouholetého manželství? Je řešením příručka Sex pro pokročilé? Hrají J. Krausová a K. Roden. Režie D. Abrahámová. Studio DVA, Praha			
PÁTEK	16.	19:00	KAVKAZSKÝ KŘÍDOVÝ KRUH		5. REPRÍZA	E'14
SOBOTA	17.	18:00	LHÁŘI	KONEC 20:30	10. REPRÍZA	T'15
PONDĚLÍ	19.	17:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 19:10	7. REPRÍZA	L
ÚTERÝ	20.	10:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 12:10	8. REPRÍZA	ŠK
		19:00	KAVKAZSKÝ KŘÍDOVÝ KRUH		6. REPRÍZA	A'14
STŘEDA	21.	10:00	K. Čapek – J. Čapek / ZE ŽIVOTA HMYZU			ŠK
		17:30	KRÁLOVA ŘEČ	KONEC 20:00	18. REPRÍZA	S
ČTVRTEK	22.	19:00	ZOJČIN BYT	KONEC 21:00	15. REPRÍZA	C'14
SOBOTA	24.	18:00	KRÁLOVA ŘEČ	KONEC 20:30	19. REPRÍZA	
NEDĚLE	25.	19:00	F. D'Alessandro / ŘÍMSKÉ NOCI			
			Poutavý a současně dojemný příběh dvou slavných lidí, italské herečky A. Magnani a amerického dramatika T. Williamse, jenž pojednává o jejich dlouholetém ryzím přátelství. Hrají S. Stašová a O. Vízner. Režie G. Abels. Agentura Harlekýn, Praha			

26.1. – 2.2. 15. | GRAND FESTIVAL SMÍCHU str. 7–13

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	11.	19:00	PO PLÁČI SMÍCH	⇌ KONEC 20:20	8. REPRÍZA	P1b
PONDĚLÍ	12.	9:00	TISÍCE LET HUDBY II	⇌ KONEC 9:50	40. REPRÍZA	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY II	DERNIÉRA ⇌ KONEC 11:20	41. REPRÍZA	ŠK
		19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10	21. REPRÍZA	A2+A3'14
ČTVRTEK	15.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	33. REPRÍZA	H2+H3'14
SOBOTA	17.	19:00	PO PLÁČI SMÍCH	⇌ KONEC 20:20	9. REPRÍZA	P1c
NEDĚLE	18.	15:00	V. Morava / SMOLÍČEK			
			Nové zpracování známé pohádky o Smolíčkovi pacholíčkoví, který neodolá hlasu jezinek... Děti mu ale pomohou a vše dopadne tak, jak má. Vhodné pro děti od 3 let. Režie M. Mrázíková Pellarová. Divadlo DÍVADLO Praha			

PONĚLÍ	19.	9:00	ZRZOUNKOVA DOBRODRUŽSTVÍ	str. 21	ŠK
			Pohádkové příběhy obyčejného kluka Zrzounka, který ve světě lidí i ve světě pohádek koná dobré skutky. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
		10:30	ZRZOUNKOVA DOBRODRUŽSTVÍ	str. 21	ŠK
STŘEDA	21.	10:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 12:10	22. REPRÍZA ŠK
		19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10	23. REPRÍZA B2+B3'14
NEDĚLE	25.	18:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	KONEC 20:15	36. REPRÍZA U2'14

26. 2.2. 15. | GRAND FESTIVAL SMÍCHU str. 7–13

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	6.	19:00	CABARET	TÁBOR
PÁTEK	9.	19:00	JEPTIŠKY	MLADÁ BOLESLAV
ÚTERÝ	13.	19:00	JMÉNO RŮŽE	NÁCHOD
ČTVRTEK	15.	19:00	DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ	RAKOVNÍK
PÁTEK	23.	19:00	CHARLEYOVA TETA	CHRUDEM

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

KOMEDIE **LHÁŘI** BUDE NA GFS BOJOVAT O TITUL KOMEDIE ROKU 2014! P. BOROVEC, J. MUSIL, L. MECERODOVÁ, J. PEJCHAL A Z. RUMPÍK, FOTO M. KLÍMA

HRAJEME:

R. Rose / 12 ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ

Slavné soudní drama za zavřenými dveřmi. V inscenaci vystoupí hosté P. Kostka a F. Švihlík, dále hrají J. Kalužný, P. Novotný j. h., L. Špíner a další. Režie P. Kracík j. h.

M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

Tragikomedie drsná i melancholická jako irský venkov nebo zapomenuté ostrovy o překračování vlastních hranic. V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špíner j. h.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. Navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

L. Lagronová PO PLÁČI SMÍCH

🔗 str. 6–7

Intimní hra plná nečekaného humoru, očekávaného pláče a obnažených duší. Čtyři ženy, čtyři osudy, čtvero chápání světa a čtyři neobyčejné herecké příležitosti. Hrají P. Janečková, L. Zbranková j. h., D. Novotná a L. Vlášková. Režie R. Žák j. h.

U. Eco – C. J. Frankl / JMÉNO RŮŽE

Středověká mysteriózní detektivka s prvky thrilleru! V jednom nejmenovaném klášteře dojde k několika záhadným úmrtím místních mnichů... V hlavních rolích J. Kalužný, J. Hyhlík a P. Borovec. Režie P. Kracík j. h.

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, V. Macková j. h. a P. Borovec. Režie P. Novotný.

B. Brecht / KAVKAZSKÝ KŘÍDOVÝ KRUH

Legenda o lásce a spravedlnosti. Ve válečné vřavě ztrácí guvernérova žena synka, jehož se ujme její služka. Která z nich je pak pro dítě skutečnou matkou? V hlavních rolích L. Špíner a V. Macková j. h. Režie P. Novotný.

P. Valentine MEZI NEBEM A ZEMÍ

🔗 str. 14–15

Romantická komedie o soužití dvou světů. Mladí manželé se nastěhují do venkovského domu, který však stále ještě obývají i duchové bývalých majitelů... V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLI!

Překvapivá komedie s nevyžádanou „pomocí“. V hlavních rolích L. Špíner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan j. h.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí v jednom z nejlepších muzikálů všech dob. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špíner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

M. Uhde – M. Štědroň / BALADA PRO BANDITU

Muzikálové zpracování příběhu zbojníka Nikolaj Šuhaje, muže velkého srdce a živelné nespoutanosti. V hlavních rolích J. Musil nebo T. Lněnička j. h. a P. Tenorová j. h. Režie M. Tarant j. h.

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabsurdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek j. h.

M. Bulgakov / ZOJČIN BYT

Vtipná, byt nelitostná groteska z dob, kdy mít vlastní ložnici byl protiprávní luxus, z lidí se stávali „soudruzi“, z osobností vyvrhelové a z nicek oficiální persony s imunitou... V hlavních rolích J. Janoušková, A. Postler, M. Mejzlík a L. Špíner. Režie J. Klmský j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie plná svěží energie, která nabízí nevšední pohled na život rádoových sester. Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a P. Tenorová j. h. nebo J. Ondrušková. Režie L. Olšovský j. h.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

Dramatický příběh státníka, který překonal hendikep, strach a nedůvěru v sebe sama, aby se postavil do čela národa v jeho těžké chvíli. Hra nepostrádá ani typický britský humor na téma vysoké politiky. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY ANEB BAROKO PRO OKO

Druhý díl dobrodružné cesty pestrým světem hudby. Hravými průvodci spolu s muzikanty Komorní filharmonie Pce jsou P. Tenorová j. h. a M. Mejzlík. Režie J. Uherová j. h.

KDE BERETE TU JISTOTU, ŽE MOJE HRY JSOU SILNĚ AUTOBIOGRAFICKÉ?

ptá se dramatička Lenka Lagronová

L. LAGRONOVÁ S DRAMATURGEM VČO Z. JANÁLEM PO PREMIÉRE SVÉ HRY PO PLÁČI SMÍCH, FOTO J. SEJKORA

Pro každého divadelního režiséra nebo dramaturga je dle mého názoru vzácností a svátkem, může-li se o inscenované hře bavit přímo s jejím autorem. Zvláště pak, když je autor tomuto dialogu nakloněn a společná setkání mají pro obě strany svůj smysl. K takovému setkání došlo – k našemu potěšení i štěstí – v případě inscenace *Po pláči smích*, kdy jsme se spolu s režisérem Radkem Žákem mohli setkat s autorkou této hry LENKOU LAGRONOVOU a být s ní po celou dobu příprav i zkoušení v živém kontaktu. Při bližším vzájemném poznávání prvotní nesmělost, myslím, rychle opadla, tedy jsme se ani neostýchali požádat autorku o změnu názvu hry, která se původně jmenovala *Pláč*. S naším návrhem Lenka souhlasila a mohli jsme pokračovat v dalších hovorech. Vám nyní nabízíme jeden písemný rozhovor s Lenkou Lagronovou, který jsme pro vás stvořili v průběhu jednoho podzimního týdne...

Zdáleka nejen hra *Po pláči smích* (*Pláč*), ale i mnohé další vaše hry jsou silně autobiografické. Kde berete tu sílu nortit se do svých vzpomínek a dramatickou formou reflektovat skutečnosti z vašeho osobního života?

Kde berete tu jistotu, že moje hry jsou silně autobiografické? Ve skutečnosti reflektuji jenom kousíčky mého osobního života, který ve svém celku je mnohem nudnější a trapnější než moje hry. A podaří-li se z těch kousíčků poskládat cosi jako divadelní hru, je to více úlevné než sílu beroucí. Napsat skutečně autobiografickou hru? Na to nemám. Jsem srab.

Je pro vás svobodnější, když se jindy ve své tvorbě zabýváte tématy, která přímo z vašeho života nejsou? Mám na mysli tu linii vaší tvorby, v níž se zabýváte spíše životopisnými hrami o jiných osobnostech – být i v nich zůstávají zřejmá témata vaše osobní, ale ne s tak silnými rysy autobiografickými.

Svobodnější? Naopak. Své tzv. autobiografické hry si mohu celé vymyslet. Ale ve hře o Boženě Němcové mi dá velkou práci obhájit scénu o šedesátileté Němcové v kamenném domku na irském pobřeží.

Když dokončíte hru, a tedy skrze vlastní psaní si projdete – alespoň předpokládám – tvořivým rituálem či určitou vlastní očistou, jaké je pak pro vás s odstupem sledovat inscenace těchto her?

Stále je to v tu chvíli pro vás podobně živé jako při psaní, nebo už na ně pak pohlížíte více jako na cizí „objekty“?

Své hry prožívám jako objekty pouze během divadelních zkoušek. Při sledování inscenace se hra stává opět mou součástí.

Pokud vím, často navštěvujete u vznikajících inscenací také zkoušky. I jednu z těch našich jste navštívila. Co bývá tím nejčastějším impulsem, abyste se na některou ze zkoušek přijela podívat? Impulsem? Pozvání. Pokud je to možné, na zkoušku přijedu. Chci být toho součástí. Toho setkání. Mezi herci, režisérem, dramaturgem, scénografem, návrhárem kostýmů a celým tím týmem, který inscenaci připravuje. To postupné otevírání se tomuto setkání během zkoušek není jednoduché. Domlouvání společného jazyka, boj o vzájemnou důvěru, to odvažování se jistého stupně vzájemné intimity, to mě dojíhá. Mám takovou svou naprosto romantickou teorii, že kvalita inscenace závisí nejen na umění herců, na koncepci režiséra, na kvalitě textu a talentu scénografa... atd., ale zvláště na tom, zda se podařilo všem zúčastněným skutečně se setkat.

Některé hry jste napsala také na zakázku konkrétního divadla. Říkám si, je to vůbec v případě takto

osobních her, jako jsou ty vaše, možné? Nebo v tom sama nevidíte rozdíl?

Já jsem tak blbá, že si vždycky na počátku myslím, že to možné je, a vždycky brzy zjistím, že to tak úplně možné není. Tedy ne, že by to nebylo možné. Já to jenom neumím. Hru sice napíšu. Ale to, co bylo objednáno, a to, co je odevzdáno, se většinou liší.

Proč vás a vaše dílo obchází často pověst někoho či něčeho vážného, když se evidentně tak ráda smějete a smyslu pro humor máte zřejmý dostatek?

Jsem přece dramatická autorka, tak zvaná dramatička. Koho jiného by měla obcházet pověst něčeho vážného! Jen ať obchází!

Máte ráda samotu?

Ano.

Hrajete na klavír?

Ne.

Máte ráda kočky?

To je mezi mnou a kočkama...

Děkuji vám za společná setkání i za možnost uvádět vaši výjimečnou hru...

ZdJ

GRAND Festival smíchu obohatí černý humor kapely The Tap Tap

Pardubický týden smíchu a legrace doprovodí ve foyer putovní výstava **The Tap Tap načerno**, která po českých městech šíří nakažlivou vlnu černého humoru. Hlavním účelem výstavy je upozornit na význam černého humoru jako důležité schopnosti komunikace o vážných věcech s nadhledem. Celostátní turné je pořádáno na podporu sbírky na dostavbu areálu Jedličkova ústavu. Sbíрку můžete podpořit i vy na webové adrese výstavy www.tttnacerno.cz nebo přímo na www.sbirka.us.cz. Nevšední kapela studentů a absolventů školy Jedličkova ústavu The Tap Tap, jejíž kapelníkem je Šimon Ornest, není žádnou rychlokváskou. Během 14 let své existence si skupina poctivě prošlápala své místo v českém šoubizny a mnohokrát úspěšně reprezentovala Českou republiku i v zahraničí. Smysl pro černý humor je specificky česká vlastnost a prochází napříč celou naší společností. Zasmějte se černočerným vtipům o lidech s hendikepem z pera Douši, Fefka Hrdého, Košťáře, Rakuse, Setíka a Vrány (autorů časopisu Sorry). Všechny vybrané vtipy prošly tvrdou cenzurou členů kapely The Tap Tap – nejtemnější odstín černé legrace je tedy opravdu spolehlivě zaručen. Příjemnou zábavu!

RaS

15. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

26. ledna – 2. února 2015

Východočeské divadlo Pardubice

Žádné ptákoviny!

Žádné kraviny!

SOUTĚŽNÍ ČÁST – MĚSTSKÉ DIVADLO

PO **26.1.** 19:00

W. Shakespeare / MNOHO POVYKU PRO NIC

Ženit se, či neženit? To je, oč tu běží. Nadčasová komedie o lásce, ve které se poznají mnozí dnešní mladí „singles“... Režie H. Burešová. **Divadlo v Dlouhé, Praha**

ÚT **27.1.** 19:00

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabsurdnějších rozměrů. Režie Z. Dušek. **Východočeské divadlo Pardubice**

ST **28.1.** 19:00

W. Shakespeare / ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

Hravá komedie vycházející z italské komedie dell'arte s estetikou kočovných hereckých společností a cirkusu. Režie F. Nuckolls. **Činohrák Ústí, Ústí nad Labem**

ČT **29.1.** 19:00

D. Mamet / LISTOPAD

Jak být znovu zvolen americkým prezidentem, když popularita klesá k nule? Nekorektní politická fraška. Režie P. Svojtka. **Městská divadla pražská, Divadlo ABC, Praha**

PÁ **30.1.** 19:00

W. Allen – O. Sokol / PROKLETÍ NEFRITOVÉHO ŠKORPIÓNA

Bláznivá komedie podle filmu W. Allena z prostředí pojistných podvodů s inteligentním humorem a notnou dávkou ironie. Režie M. Schejbal. **Divadlo A. Dvořáka Příbram**

LISTOPAD

MNOHO POVYKU PRO NIC

SO **31.1.** 19:00**D. C. Jackson / MŮJ ROMANTICKÝ PŘÍBĚH**

Singles groteska nabízející zábavný a přesto nekompromisní pohled na hledání toho pravého partnera dnešními třicátníky. Režie D. Špinar. **Divadlo Petra Bezruče, Ostrava**

NE **1.2.** 19:00**N. V. Gogol – H. Burešová – Š. Otčenášek / MRTVÉ DUŠE**

Groteskně-satirická komedie založená na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Režie H. Burešová. **Městské divadlo Brno**

MĚSTSKÉ DIVADLO – NESOUTĚŽNÍ ČÁSTPO **2.2.** 20:00**GALAVEČER SMÍCHU**

Zábavný večer s předáváním festivalových cen za přítomnosti kamer ČT.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE – NESOUTĚŽNÍ ČÁSTPO **26.1.** 8:30**H. Baroňová / GLORIE Z INDIE**

Pohádkové vyprávění malé indicko-české dívky. Režie H. Baroňová. **Formela, Praha**

10:00

GLORIE Z INDIE

17:00

Š. Peták & kol. / MOJE VÝCHOVA K HERECTVÍ

Komická pedagogická poéma o tom, jak se učí divadlo. Režie J. A. Pitínský. **JAMU, Studio Marta, Brno**

21:00

T. Letts / ZABIJÁK JOE

Černočerná komedie s pivem a kuřecími křídélky. Režie M. Pleštilová. **DAMU, divadlo Disk, Praha**

ÚT **27.1.** 17:00**M. Doleželová – R. Vencel / KRÁLOVNY**

Jiskrná komedie ze soukromého sanatoria, kde si pacientky léčí své psychické bolístky. Režie M. Doleželová a R. Vencel. **Moravské divadlo Olomouc**

ST **28.1.** 10:00**N. V. Gogol / ŽENITBA**

Tragikomedie, fraška, absurdita, groteska, satira – něco, v čem je smutek a smích

MRTVÉ DUŠE

MŮJ ROMANTICKÝ PŘÍBĚH

dvojedinou bytostí. Režie V. Klemens. **Janáčkova konzervatoř, Ostrava**

ST **28.1.** 17:00

D. C. Jackson / MŮJ ROMANTICKÝ PŘÍBĚH

Vztahová tragikomedie o hledání partnera. Režie R. Groszmann. **Konzervatoř Brno**

ČT **29.1.** 17:00

M. Šotek / FRAŠKA À LA KRAB

Novodobá fraška a původní „krabaret“ o bláznivém milostném trojúhelníku. Režie M. Schlegelová. **Slovácké divadlo Uherské Hradiště**

PÁ **30.1.** 17:00

S. Sachs / MAUDE, LIONEL A PRST JACKSONA POLLOCKA

Inscenované čtení komorního dialogu nad pravostí jednoho obrazu. Je jeho tvůrcem opravdu ten slavný malíř? Režie Š. Dominik j. h. **Východočeské divadlo Pardubice**

SO **31.1.** 17:00

**G. B. Andreini – H. Kebrtová – P. Hašek & kol.
DVĚ KOMEDIE V KOMEDII**

Scénická kompozice poprvé uvedená v roce 1623 v Benátkách, prototyp divadla na divadle. Režie P. Hašek. **Geisslers Hofcomoedianten, Kuks**

NE **1.2.** 19:30

JELENÍ LOJE

Koncert okouzujícího ženského pěveckého tělíska s doprovodem.

PO **2.2.** 17:00

P. Michálek / DOMEČEK

Komorní hořká komedie o intimním setkání rozcházejících se manželů. Režie T. Studený. **Buranteatr, Brno**

MĚSTSKÉ DIVADLO – EPILOG

PÁ **13.2.** 19:00

É.-E. Schmitt / HESLO MORÁLKA

Komedie, v níž autor obratně kombinuje znalost francouzské filosofie s pronikavým smyslem pro situaci a ironický postřeh. Režie P. Slavík. **Divadlo Palace, Praha**

PO **23.2.** 19:00

J. DiPietro – J. Roberts / MILUJU TĚ, ALE...

Hudební revuální jízda čarovnou paletou moderních vztahů mezi mužem a ženou. Režie A. Procházka. **Divadlo Palace, Praha**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

VÍCE INFORMACÍ NA WWW.FESTIVALSMICHU.CZ

PROKLÉTÍ NEFRITOVÉHO ŠKORPIÓNA

ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

A VYHRAJ VSTUPENKY NA FESTIVAL

Soutěžní klán o titul Komédie roku 2014 se rychle blíží. Představení se postupně vyprodávají, ale my jsme pro vás zamluvili místa na dvě z nejlepších divadelních komedií minulého roku. Pokud se na internetových stránkách divadla

www.vcd.cz zúčastníte soutěže, můžete zdarma získat dvě vstupenky buď na groteskně-satirickou komedii Městského divadla Brno **Mrtvé duše** či na cirkusové zpracování **Zkrocení zlé ženy** v podání herců legendárního ústeckého

Činohráku. Avšak nespolehejte jen na výhru v soutěži, navštivte obchodní oddělení a vyberte si i z ostatních festivalových titulů nejen v Městském divadle, ale i na Malé scéně ve dvoře. Všechny nabízené komedie rozhodně stojí za zhlédnutí!

Jestli jste ale soutěživí a chcete zkusit štěstí, pokuste se na fotografiích na webu najít pět rozdílů, které pak napíšete do formuláře (pozor, z jedné e-mailové adresy započítáváme jen jednu odpověď!). Soutěž uzavřeme v pátek 16. ledna dopoledne a poté ze správných odpovědí vylosujeme výjimečně dva výherce, kteří získají vstupenky buď na „Duše“, nebo na „Zkrocenku“. Hodně štěstí! RaS

MALÁ SCÉNA MIMO JINÉ NABÍDNE ORIGINÁLNÍ KABARET FRAŠKA À LA KRAB SLOVÁCKÉHO DIVADLA Z UHERSKÉHO HRADIŠTĚ.

FESTIVALOVÁ KULICKIÁDA

MYSLÍTE SI, ŽE HRÁT KULICKY V ZIMĚ A JEŠTĚ K TOMU NA LEDĚ JE BLÁZNIVÝ NÁPAD? PRÁVĚ TAKOVÉ NÁPADY MOHOU BÝT BÁJEČNÉ! PŘIJĎTE SE O TOM PŘESVĚDČIT...

**V NEDĚLI 25. LEDNA 2015 OD 13.00
V MALÉ HALE ČEZ ARÉNY**

ZÚČASTNĚTE SE SOUTĚŽE A VYHRAJTE ZAJÍMAVÉ CENY!

**VÍCE INFORMACÍ NA
WWW.FESTIVALSMICHU.CZ/KULICKIADA**

SPOLUPORÁDÁ ROZVOJOVÝ FOND PARDUBICE A. S.
ZA PŘÍSPĚNÍ ZDRAVOTNÍ POJIŠTOVNY MINISTERSTVA VNITRA ČR
A FIRMY NOVOTNÝ - PARDUBICKÝ ZDOBNÝ PERNÍK

NA PODZIM SEJU, V LEDNU SKLÍZÍM, ŘÍKÁ S ÚSMĚVEM JANA UHEROVÁ

Moje podzimy jsou víceméně stejné – září a říjen trávím v autě a v divadlech po celé republice. Hledání dobré komedie je náročná záležitost. Často se srovnává nesrovnatelné, různorodá divadla z metropole či z regionů jsou postavena na roveň, přitom je jasné, že přinejmenším úrovní hereckého souboru jsou velmi rozdílná. Dramaturgie divadla v osmdesátitisícovém městě je jiná než plány divadla v centru Prahy. Navíc i nastavená pravidla se časem mění. Za posledních patnáct let, tedy za dobu, co připravujeme festival, se změnil vkus diváků, ostatně i můj a kromě nových textů začala být aktuální jiná témata. Rozhodnout se, která komedie je lepší – jestli ta, která vyvolává výbuchy smíchu u publika, ale je na hraně vkusu, nebo ta, která je vkusná, zajímavá, avšak smích se ozývá jenom sporadicky – je nelehké.

Úplně nejzásadnější je pro mě otázka umělecké kvality komedie. Pro diváky je ale zase důležité, aby znali titul, zněl jim povědomě nebo lákavě. Sebelepší či sebeatraktivnější popiska nijak zázračně nezvedne zájem a koupěchtivost diváků. A pak dobře fungují některé divadelní soubory, především pražské. Ano, je těžké postavit vedle sebe Dejvické divadlo nebo u publika velmi zavedené Divadlo v Dlouhé a třeba Městské divadlo Zlín či Západočeské divadlo v Chebu. Samozřejmě, že mezi nimi jsou rozdíly, to si nenamlouváme, ale festival klade vedle sebe nesrovnatelné soubory v žánru, který se může povést všude. Je to také záležitost režie. Některé tituly se mohou povést jenom při důsledném vedení herců, při mravenčí a úmorně detailní práci. Bravurně předvedená situační komedie, která je svěží jako perlivé

víno a vypadá lehounce, se zkouší dlouze, těžko a mnohdy klopotně, než všechno funguje, jak má. A někdy se perfektně nazkoušená hra, kterou vidím někdy v červnu či září, do lednového festivalového termínu trochu „rozklíží“. Stačí málo a nic nefunguje. Jindy inscenace, které aplaudovalo domácí publikum, ztratí na sebestojitě a naši diváci ji nepřijmou. I dobře nazkoušené hře se může přihodit dílčí neúspěch u publika. Při výběru musím tedy zhodnocovat spoustu aspektů.

Prozradím, že po zhlédnutí inscenace hodnotím její úroveň a kvalitu hned při zpáteční cestě do Pardubic. Doma pak do tabulky zapisuji bodové ohodnocení. Když dělám finální výběr, tedy na konci října, přečtu si poznámky a ohodnocení a někdy se stane, že čas zapracoval s pamětí, i tou emocionální... Jsou zážitky, které nevyblednou, a jsou takové, které se překryjí jinými. A nakonec musím připustit, že každé hodnocení je subjektivní. I přestože čtu kritiky, recenze, že se zajímám o to, jaký má úspěch ta která komedie v domovském divadle, že se radím s kolegy... I přesto je výběr subjektivní. Jiné divadlo by při výběru sedmičky nejúspěšnějších komedií sáhlo po jiných titulech. Ale možná tak ne...

Takže když se rozhodnu, které komedie jsou ty pravé pro náš festival, nastává další kolo výběru. Občas se totiž stane, že některé divadlo s nějakou komedií nejedzí na zájezdy, protože scénografie je příliš vázaná na domovské jeviště. Nebo je výprava příliš velká a nevejde se k nám. Třeba mostecké a zlínské jeviště jsou svou délkou mezi portály větší oproti našemu alespoň o deset metrů! Co pak s tím? Vzít torzo kulis? Rozříznout je? Naše točna je příliš malá pro vícero divadelních počínů. Nebo je obtížné najít termín hostování, mnohá divadla, především několikašouborová, mají plán inscenací daný dlouho dopředu a už nenajdou možnost změny. Takže přes všechnu snahu není možné v rámci festivalu u nás odehrát všechna představení, která bych tu ráda viděla. A proto musím následně dělat změny, někdy dokonce kompromisy. Naštěstí je vždy v záloze další dobrá komedie.

Jsou soubory, které o účast na našem festivalu velmi stojí. Za jakoukoliv cenu. A jindy my stojíme o nějakou komedii a musíme dělat ústupky. Některým divadlům dokola vysvětluji, že máme jistá pravidla výběru a stojíme si za nimi, například že do soutěže nebereme komedie soukromých divadel či jednorázových seskupení. Nedávno mi málem došla trpělivost, když jsem to opakovaně vysvětlovala řediteli a majiteli známého soukromého divadla. No, až budou dělat festival oni, určí si prostě svoje pravidla.

Letos jsem se při výběru komedií hodně najezdila. Začala jsem už v březnu, kdy jsem viděla **Prokletí nefritového škorpióna** a bingo – hned jsem měla jasno. Byla jsem několikrát v Ostravě, dokonce vícekrát než v Praze, tam se vloni moc inscenací tohoto žánru neurodilo. Anebo mi třeba Divadlo na Vinohradech rovnou řeklo, že na naše jeviště se

jejich scéna nevejde, a přitom je stávající vedení divadla Festivalu smíchu nakloněno. Pro bývalého uměleckého šéfa Martina Stropnického jsme byli příliš slabé sousto. Byla jsem opakovaně v Uherském Hradišti a na několika brněnských scénách. Navštívila jsem Plzeň, dvakrát České Budějovice, Šumperk, Kladno, Mladou Boleslav. Najezdila jsem asi 7 500 km! Ono se to nezdá, ale do Ostravy je to přes 230 km, počítejte cestu zpátky... Někdy nám navigace v telefonu našla cestu necestu, o které můžete říct jen: „Je to delší, zato horší cesta.“ Nejkomplikovanější se jezdí do Zlína, Uherského Hradiště a Českých Budějovic. Na podzim navíc jezdí po silnicích kromě obvyklých silenců ještě spousta zemědělských strojů, jsou úseky, kde se jim nevyhnete. A o frézování silnic bychom si mohli povídat hodiny.

Naštěstí byl podzim velmi teplý a příjemný, déšť či mlhy nehatily naše pozdní noční návraty z dalekých měst. Obávám se, že za mého života ještě nebude vynalezena teleportace, ale bylo by to příjemné. Blaženě se usmívám, když si pomyslím, že za okamžik jsem v Chebu, zhlédnu představení a hned jsem zpět. Takhle postaru jsem doma za „pouhých“ deset jedenáct hodin.

V uplynulých několika letech jsme v dramaturgickém výběru festivalu měli vždy alespoň jednu dvě tak trochu nekonvenční komedie, myslím pro některé diváky. Diskutovalo se, přeli jsme se o žánru, stylu, vyznění. Každý rok se stane, že přinejmenším jedna komedie zůstane na konci zájmu poroty i publika. Někdo (titul či divadlo) je outsider, do jiného se vkládají velká očekávání. Zdá se mi, že letos je výběr velmi vyvážený. Ale třeba se mylím.

Všechny tituly se budou ucházet o přízeň dvou porot, ale herce zajímá především publikum. Naladěné, vstřícné – a takové to naše obvykle je. Moc si přeji, aby se letos stal zázrak, a diváci se nemohli rozhodnout, co je nejlepší, nebo přesněji, že NEJ je každý titul. Každý jiným způsobem, ale **je! Mrtvé duše** jsou nádherně výtvarné, **Prokletí nefritového škorpióna** má neskutečně vtipné dialogy, **Zkrocení zlé ženy** je bláznivě radostná podívaná, **Můj romantický příběh** herci hrají skvěle, ve zkratce s nadhledem, **Listopad** nabídne dva úžasné herecké výkony a několik scén hodných potlesku, **Mnoho povyku pro nic** neobvyklý pohled na Shakespeara a naši **Lháři** situační komiku. Kromě ruských **Mrtvých duší** jsou všechny tituly představitelé anglo-americké dramatiky. Diváci dvakrát uvidí Shakespeara a možná zaznamenají, že dvě inscenace režírovala Hana Burešová. Svědčí to o jejím vztahu ke komedii, ale může to být také náhoda; ani v jednom případě však nečekejte „řachandu“.

Upřímně věřím, že se všichni budeme dobře bavit a že se jubilejní patnáctý ročník vydaří po všech stránkách.

Takže si popřejme: Zlomme vaz!

JaU

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

O druhém adventním víkendu jsme v Městském divadle uvedli premiéru romantické komedie současné britské autorky Pam Valentine **Mezi nebem a zemí**, kterou nazkoušela režisérka a umělecká šéfka Horáckého divadla v Jihlavě Kateřina Dušková. Krásné příležitosti v ní mají Petra Janečková, Petr Dohnal, Martina Sikorová či Petr Borovec.

Premiérové publikum pobavil, rozněžnil i dojal příběh mladých manželů Simona a Flic, kteří sdílejí svůj nový dům s duchy slavného spisovatele Jacka Camerona a jeho ženy Susie, jenž na čas uvízli „mezi nebem a zemí“. Krásná duchařská komedie plná světla a naděje diváky příjemně naladila na blížící se svátky (ale milým zastavením a pohlažením bude jistě i po Vánocích). A jak slibovali realizátoři, z divadla pak všichni odcházeli s klidem v duši, úsměvem na tváři a za doprovodu vlídných andělů kolem nás...

RaS

M. SIKOROVÁ A P. BOROVEC, **MEZI NEBEM A ZEMÍ**, FOTO L. SKOKAN

NA DĚKOVAČCE PETRA BOROVCE PŘEKVAPIL OHROMNÝ DÁREK. OVACE SI UŽÍVALI I KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE KRISTINA MATRE KRÍŽOVÁ, DÁŠA NOVOTNÁ A SKLADATEL PETR PIŇOS.

PETRA JANEČKOVÁ A PETR DOHNAL ZÁŘILI NEJEN NA JEVIŠTI, ALE I NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ VE FOYER. LÁDA ŠPINER MOHL BYT NA SVOU PARTNERKU NÁLEŽITĚ PYŠNÝ!

VELKÉ PODĚKOVÁNÍ ZA POVEDENOU INSCENACI SI ZASLOUŽILA MILÁ A PŮVABNÁ REŽISÉRKA KATEŘINA DUŠKOVÁ!

NEMÉNĚ MILÉ A PŮVABNÉ MARTINĚ SIKOROVÉ PO PREMIÉRE GRATULOVAL TAKÉ DRAMATURG ZDENĚK JANÁL.

ROMANA CHVALOVÁ SI ZA ZTVRŇNĚNÍ STRÁŽNÉHO ANDĚLA VYSLECHLA POCHVALNÁ SLOVA OD ZDENKA RUMPÍKA I JINDRY JANOUŠKOVÉ.

NA PREMIÉRU DORAZIL I NÁŠ BÝVALÝ DRAMATURG A PŘEKLADATEL HRY MARTIN FAHRNER SE SVOU ŽENOU HELENOU. FOTO J. SEJKORA

Nová posila našeho souboru JANA ONDRUŠKOVÁ

JANA ONDRUŠKOVÁ je herečka mladá a talentovaná, navíc již jevištně poměrně hodně zkušená. Přichází do Pardubic totiž již s mnoha praktickými zkušenostmi z předchozího angažmá v Českém Těšíně, kde měla v posledních letech hodně hereckých příležitostí. Je tedy herečkou, jak se říká, rozehranou a v rozletu – a přesně tak vlétla již i na pardubické jeviště. Hraje role Guvernérovy ženy a Snachy v nové inscenaci Kavkazský křídový kruh. Zároveň přezkoušuje role, které původně patřily Petře Tenorové – přebírá za ni roli Amy Spettiguové v Charleyově tetě a v alternaci s Petrou se bude objevovat po boku svých nových kolegyní v muzikálu Jeptišky jako Sestra Mary Lea. V lednu ji pak čeká zkoušení dokonce hned dvou rolí najednou (což u nás nebývá vůbec obvyklé) – jak v Kejkliři z Lublinu (Zeftel), tak Tučňácích na arše (Tučňák). Práce tedy pro začátek nemá vůbec málo! A nemálo vám také o sobě napoví v následujícím rozhovoru.

Začneme tedy zcela jednoduše: Jak se ti líbí v Pardubicích?

Moc! Teď ani nevím, odkud bych začala... Prakticky se teď pohybuji jenom v divadle, tak mohu povídat jenom o něm...

Ještě jsi ani nestihla vidět město?

Moc ne. Zatím hodně pendluji mezi Těšínem a Pardubicemi, takže víc času trávím ve vlaku než ve městě. Znáám již v divadle všechna schodiště, ale nejvíce asi cestu z nádraží k němu.

A jak se ti líbí naše divadlo?

Když jsem sem jezdila za spolužačkou Petkou Tenorovou, viděla jsem zde několik představení. Vždy se mi tady líbilo, tak jsem byla moc ráda, že jste mě oslovili, když Petka odešla. Jsem nadšená od prvního dne, co jsem zde v angažmá, protože jsem kromě smlouvy dostala okamžitě i tři záskyky, k nim knížku, DVD, veškeré instrukce, takže je vidět, že je to tady všechno předem připravené. Skvěle zde funguje celý servis, komunikace mezi tajemnicí a herci. A musím říct, že mě tady přijímáte hezky, chováte se ke mně moc mile, a to jsem ráda.

Měla jsi i nějaké obavy, když jsi k nám přicházela?

Já jsem měla největší obavu z toho, že jsem přišla jako úplně nová bez předchozí hostovačky, tedy jsem neměla možnost se tady rozkoukat víc ještě bez smlouvy. Ale bylo skvělé, že mi Petr Dohnal okamžitě nabídl angažmá a smlouvu, takže jsem nevisela ve vzduchoprázdnu. Trochu jsem měla strach, že se budu učit za pochodu vše,

jak to tady funguje, když okamžitě musím naběhnout do systému. Ale zatím jsem fakt nadšená!

V Těšíně jsi byla velmi vytížená, takže z praktických důvodů byl ten razantní přechod, myslím, výhodnější, než kdyby byl postupnější.

Ano, to je pravda. Postupně by to moc nešlo. Hned, když jsem nejprve dostala nabídku k hostování do Kavkazského křídového kruhu, jsem se rovnou rozhodla, že v Těšínském divadle podám výpověď, abych neomezovala moc tamní provoz. Přišlo mi to tak vůči divadlu fér.

Dohráváš některá představení ještě v Těšíně?

Dohrávám. Manon Lescaut, která byla mou poslední rolí, tou jsem se s Těšímem rozloučila. Manon režíroval Pavlík Ondruch, kterého v Pardubicích dobře znáte. Pak tam dohrávám Charleyovu tetu, což je celkem vtipné, protože budu dělat zaskok do Charleyovky tady – akorát že v Těšíně hrají Kitty, tady budu hrát Amy. Trošku se bojím, aby mi z toho pak nevzniknul souvislý monolog a neměla jsem tendenci hrát obě figury dohromady.

(SMÍCH) Rovněž dohrávám inscenaci Jana Eyrová, v ostravském Divadle loutek Malované na skle v režii Mariána Pecka a v Národním divadle moravskoslezském Poprask na laguně, který režíroval Janusz Klimsza.

Jak dlouho jsi byla v Těšíně v angažmá?

Celkem pět let. Ale ještě předtím jsem tam hostovala, už od svých dvanácti let.

Tak brzo? Ty i pocházíš odněkud poblíž?

Ano, z Havířova.

Z Havířova? Tak jako herečka Veronika Macková?

Ano. Dokonce v Havířově dlouho žila i Petra Tenorová, se kterou jsme spolu jezdily do školy. Tedy nejenom naše paní profesorka Gasnárková je naše pojičko, ale i ten Havířov.

O vaší společné profesorce jsme již minule hovořili s Veronikou, že vás všechny spojuje, ale na Havířov zatím řeč nepřišla. Takováto propojenost zní až prázvláštně, nemyslíte?

Nevím, čím to je, že zrovna Havířov... S Petkou jsme se sice znaly z dramataku už před konzervatoří, ale že by to nějak ovlivňovalo to místo, to si nemyslím. S Verčou jsem se setkala až na konzervatoři, z Havířova jsme se neznaly, já jsem byla v pátáku, když ona nastoupila do prváku.

Jaké máš vzpomínky na ostravskou konzervatoř a na zmiňovanou paní Gasnárkovou?

Na konzervatoř nedám dopustit. Zažila jsem ji, myslím, v těch nejkrásnějších letech. Měli jsme velké štěstí na pedagogy, řekla bych, že jsme měli ty nejlepší z nejlepších, kteří tam učí. A korunovala to samozřejmě paní Gasnárková, která nás měla na hlavní obor a která na nás měla největší vliv. Chtěla po nás disciplínu a pokoru k divadlu. Možná právě proto jsme byli hodně úspěšní

ročník i v jiných předmětech. Zašli jsme si sice do hospody a uměli jsme zazlobit, ale zároveň jsme na ty hodiny přišli. Takže někteří nás měli za šprty, ale my jsme tak nějak stíhali všechno.

Vraťme se ale ještě k Těšínskému divadlu. Jaké bylo loučení s kolegy?

Bylo úplně dojemné, ani jsem to nečekala. Zahrála jsem si premiéru Manon Lescaut – 31. října, přesně poslední den mého angažmá. Rozhodla jsem se to pak oslavit v klubu. Ale ještě předtím mi na jeviště každý člen divadla – nejen herci, ale všichni i ze servisu – přišel dát růžičku na děkovačku. A to už jsem byla naměkko. Celou dobu jsem tvrdila, že mě nikdo brečet neuvidí, a nepodařilo se mi to. Potom mě zahrnuli mnoha dojemnými dárečky, ale nejkrásnější bylo video, kde mi většina lidí z divadla něco krásného pověděla, co bylo spjaté s naším přátelstvím. Takže nakonec se mi odcházelo nelehce. A taky jsem v slzách prohlásila, že jsem si původně myslela, jak u divadla člověk nemůže mít kamarády, ale že jsem nejen díky tomuto večeru zjistila, že to neplatí.

Byla jsi tam až tak moc oblíbená?

Tak to já nemůžu říct... ale tvářili se, že je jim líto, že odcházím. (SMÍCH)

Ale také ti ten přestup přáli, pokud vím, ne?

Určitě přáli. Protože všichni znají moji osobní situaci...

Ale neví, jestli ji znají všichni tady...

Tak já to napovím... Mám přítele v Plzni a celou dobu se snažime k sobě nějak přiblížit. Tak abychom každý zůstali u svého oboru – můj přítel je trumpetista, hraje v opeře a baletu Divadla J. K. Tyla v Plzni. Takže přiblížení do Pardubic mi všichni přáli, protože do Plzně už to jsou jenom tři hodiny vlakem! (SMÍCH)

A doteď jste to měli kolik?

Sedm! Sedm hodin.

Tedy takový vztah na dálku?

No, dost po telefonu, na Skypu... A když je pak člověk hodně času sám, chce se nějak zabavit – až jsem z toho začala studovat vysokou školu. (SMÍCH)

V té pokračuješ?

Zatím ano. Jsem ve třetím ročníku oboru Kulturní dramaturgie na Slezské univerzitě v Opavě. Ale jak jsem viděla lednový plán v divadle, začínám být trošku skeptická. Ale jsou tam na mě moc milí a ví, že svoje povinnosti vždy nakonec nějak dodělám, být ne vždy v časových možnostech. Můžu dělat různé práce na dálku.

Tedy bys měla letos napsat bakalářskou práci?

Ano, ale asi z toho slevím a přesunu si státnice na příští rok. Teď je pro mě prvořadé divadlo, dobře se tu uvést, zvládnout to tady. A co si budeme povídat, taky myslet na zdraví, protože superman nejsem. Byť... (SMÍCH) →

S M. LIŠKOU JAKO MANON LESCAUT V TĚŠÍNSKÉM DIVADLE, FOTO K. DZIADKOVÁ

Já myslím, že jsi! Působíš vždy docela energicky, s velkou vervou...

Jo, to jo, já často jedu nadoraz. Ale v momentě, kdy už jsem na hranici sil, tělo řekne dost a nedokážu s tím nic udělat. A tomu se chci vyhnout. Tak si říkám, že trochu polevím a začnu více odpovídat...

Jak chceš v divadle odpočívat?

Ne v divadle, ale mimo pracovní dobu samozřejmě... (SMÍCH)

Tě mimopracovní doby ale u divadla moc není, ne? Nebo si to již umíš velmi dobře zorganizovat a odčlovat dostatečně čas divadelní od toho volného? Umím. Umím i úplně vypnout. Když mám třeba i jen hodinku čas, jdu se někde projít, nejlépe někde do přírody. Už jsem se naučila i trochu meditovat a jde mi to.

Ještě zpátky k Těšínu: Odcházet s tak velkou rolí, jako je Manon Lescaut, není tak obvyklé. Co ty a Manon? Ještě stále v tobě zůstává?

Je fakt, že jsem ještě neodtrhla tu pupeční šňůru... Byla to totiž moc krásná práce s Pavlem Ondruchem. A já ho dokonce podezírám, že i svůj výklad už přizpůsoboval nejen mému hereckému naturelu, ale i k mé osobě, aby se mi dobře hrála, a zároveň, aby bylo vše v inscenaci logické i vůči Nezvalově hře. Takže být jsme se trochu trápili nad verši, všechno plynulo dobře, nebyly žádné záludnosti, s kterými bych se prala. Pavlík je tak skvělý, že nenutí herce dělat něco, co jim není blízké. Ale já moc o svých rolích mluvit neumím...

Těšínským divadlem prošel také náš Lexa Postler. Stále ještě v Těšíně existuje inscenace Ferda mravenec? Pokud vím, Lexa v ní hrál v prvním obsazení někdy před dvaceti lety a ty před časem taky. Co je Ferda mravenec za zvláštní fenomén?

Ta inscenace je stará skoro stejně jako já, je asi jen o tři roky mladší, čímž ale nechci hanobit kolegu Postlera... (SMÍCH) Ale přijde mi pořád hodně vtipné, že se takhle setkáváme v Pardubicích. Ano, je to velký fenomén, krásná výprava, muzika, je to velmi hravé. V tom představení hraje jediný herec – Josef Bičíště, který hrál všechny reprízy. To je také unikum! Představit si, že hraješ jednu roli jednadvacet let! Ještě jsme oba hráli ve Sněhurce, ta je ještě starší, dvacet tři let. Taký je docela švanda, že když jsem začínala v Těšínském divadle hostovat jako malá holčička, hrála jsem ve Ferdovi mravencovi v malých rolích, jako jsou Plošťátka, Stonožky... a nikdy mě nenapadlo, že to dotáhnu dokonce až na Berušku! (SMÍCH)

Vím, že kromě divadla se ráda věnuješ zpěvu a muzice. V jaké zpíváš kapele?

Je to jazzové vokálně-instrumentální seskupení Voctail. Založil ho můj táta Vlastík Ondruška (což je mimochodem v Ostravě známé muzikantské jméno, takže jsem i ráda, že jsem tomu v Pardubicích trochu unikla) už na konzervatoři. Vydali jsme CD, hodně jsme koncertovali. Uvidíme, co dál, protože jsme se již celkem rozprchlí po celé republice, ale zase je to známka toho, že jsme úspěšní ve svých oborech. I když se nám nyní hůř daří se vůbec sejt.

Je to obor, ve kterém se chceš i nadále realizovat?

Určitě. Stále se učím zpívat, rozvíjet své schopnosti, vnímám zpěv jako jeden z prostředků, ve kterých se ráda vyjadřuju. Pocházím z muzikantské rodiny, moje maminka je klavíristka, a dá se říct, že napříč republikou máme nějakého příbuzného snad v každém hudebním souboru...

Jak se tedy stalo, že tebe to odválo více k divadlu, když jste tak velký muzikantský klan?

Samozřejmě jsem prošla povinnou docházkou do klavíru, ale trochu jsem trpěla na to, jak jsem maličko srovnávaná s tím, že mám rodiče muzikanty, i se svou sestrou, která byla vynikající na klavír. Těžce jsem to nesla, až jsem se v pubertě zablokovala a už se mi nechtělo dál cvičit. V té době jsem už začala flirtovat s divadlem, takže pak pro mě divadlo byla jasná volba. Ale když jsem doma nadnesla, že chci jít na konzervatoř, moji rodiče to totálně nezakousli a zadrželi mi to. Mamka mi přihlášku nepodepsala, tatka mi ji podepsal teprve ve chvíli, kdy byl mírně ovíněn. K tomu je ještě krásná historka: Když jsem vyhrála přijímačky, tak táta šel za vedoucí té komise, která počítala hlasy, jestli by to nešlo nějak udělat, abych se nedostala. Takže mě pak docela bavilo, když se mě někdo ptal, jestli jsem se tam náhodou nedostala proto, že jsem měla přes tátu protekci, když je jeho jméno v Ostravě i na konzervatoři tak známé. To mi připadalo dost úsměvné. Ale také jsem v té době viděla tatku jedinkrát v životě plakat, když jsem se tam dostala.

Až takto těžce se to u vás neslo?

Já jsem byla v té době na gymnáziu, ve kterém jsem mohla pokračovat... A taky se mu už vůbec nezdívám, já bych to už tak udělala u svých dětí taky. Měla jsem to i na maturitní stužce: „Moje dítě na konzervatoř? Nikdy!“ (SMÍCH) Taky mi táta řekl: „Ty toho jednou budeš litovat, to nebude za rok nebo za pět let, ale jednou přijdeš a řekneš: Tati, tys měl pravdu!“ A já se snažím, aby pravdu neměl!

Už si teď taky možná přeje, aby tenkrát tu pravdu neměl, ne?

Jasně, že chce, abych byla šťastná!

Ale je i zvláštní, že sám na konzervatoři učí, ale tobě ji zakazoval... Dvojí úhel pohledu na stejnou školu. Vypadá to takové trochu pokrytecké, že? No, jak to říct... Chtěl, aby ze mě byla slušná holka asi...

Měla jsi naordinovaný jiný obor?

Ne, měla jsem akorát naordinované: „Máš dost času, zůstaň na gymnáziu a po maturitě se rozhodneš, ale teď jsi moc mladá na to, aby sis určila svou budoucnost, protože konzervatoř tě zkrátka určuje jen k tomu, že budeš herec.“

Na závěr ještě k tvému osobnímu vztahu: Plánujete něco dalšího s tou tříhodinovou vzdáleností mezi Pardubicemi a Plzní?

Teď bych to zatím neřešila, protože Martin je v Plzni naprosto spokojený a já jsem naprosto spokojená tady, byť se teprve rozkoukávám. Ale líbí se mi tady opravdu moc, a myslím si, že ty tři hodinky už nejsou problém...

Takže společného času máte dostatek?

Ano. A ono to možná v něčem není ani zas tak špatné, když člověk má čas na svoje aktivity, potom se o to radši vidíme na víkend... Ale neručím za to, že mi to takto bude vyhovovat celý život, samozřejmě. Ale já jsem nikdy neřešila moc věci dopředu, nesnáším plánování, takže žiju spíš ze dne na den a uvidím, co se stane. (SMÍCH)

Děkuji za rozhovor a přeji ti, aby se ti v novém angažmá líbilo a dařilo se ti.

ZdJ

Kráčeno, celý rozhovor najdete na www.vcd.cz!

POVÍDEJ, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSI BYL MALÝ! ANEB *Václav Dušek*, JAK HO NEZNÁTE...

V MAMINČINĚ NÁRUČI BYLO VŽDYCKY NEJLIP. TADY MI BYL PŘÁVĚ ROK.

DLOUHO JSEM TOUŽIL PO MOTORCE, TAK JSEM ZAČAL JAKO TŘÍLETÝ S TŘÍKOLKOU NA HROMADĚ PÍSKU VE STĚBLOVÉ, KDE TEĎ ŽIJU A KAM JSEM SE NAKONEC OKLIKOU VRÁTIL.

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

Mezi osvědčené podnikatele, kteří část svého výtěžku věnují na kulturu, patří také pan JOSEF HOMOLÁČ, zakladatel firmy Hradecká pekárna. Pekařskému oboru se věnuje již od roku 1966 a rodinnou firmu Hradecká pekárna s. r. o. vede od roku 1994. Možná je to právě láska k časem prověřeným hodnotám, která ho přivedla k pardubickému divadlu, jež reprezentuje více než stoletou tradici divadelnictví ve východních Čechách. Podpora Hradecké pekárny nás těší o to víc, když v sousedním Hradci Králové také působí profesionální divadelní soubor, a přesto se pan Homoláč rozhodl přispívat právě Východočeskému divadlu, za což mu patří velký dík!

Pane Homoláči, kde je prapůvod vašeho zájmu o pardubické divadlo?

Koncem šedesátých let minulého století, kdy jsme se přistěhovali do Pardubic, se kultura ve městě odehrávala pouze v jednom divadle a ve třech kinech. S malými přestávkami jsme se stali pravidelnými návštěvníky divadla, kde se nám líbí jak repertoár, tak celková atmosféra divadla. V posledních deseti letech se snažíme nevynechat žádnou premiéru.

Na premiéry máte dokonce předplatné, znáte tedy téměř celý náš repertoár. Co byste doporučil ke zhlédnutí?

Ještě nyní doznívá nádherný zážitek první prosincové premiéry Mezi nebem a zemí, která měla fantastický úspěch a mně se v letošním roce líbila nejvíc. Je chvilkyhodné, že zde mohou hostovat i umělecké soubory jiných divadel. Velkým zážitkem bylo představení baletu Louskáček v provedení Severočeského

divadla z Ústí nad Labem, které mělo u pardubických diváků také velký úspěch.

Hradecká pekárna si zakoupila i abonmá Pardubice hrají (v) Hradci, které uvádí nejlepší inscenace pardubického divadla na prknech Klicperova divadla. Využíváte také toto předplatné?

Pochopitelně využíváme a je o ně ve firmě velký zájem. Dokonce každé představení pardubického divadla v hradeckém divadle má ve firmě svůj pořadník zájemců! A někteří začali dojíždět i na další představení do Pardubic.

Navštěvujete i inscenace hradecké scény? Můžete tedy srovnávat?

Svoje vůbec první divadelní představení jsem viděl právě v hradeckém divadle. Byla to tehdy Ledová královna s Jiřinou Jiráskovou v titulní roli. Ale od té doby jsem jich viděl tak málo, že nemám možnost ani právo srovnávat a hodnotit rozdíly. Nehledě na to, že každý žánr i divadlo si najde svého diváka a okruh svých příznivců.

Východočeské divadlo si v prosinci připomnělo 105. výročí otevření, co byste mu popřál do dalších let?

Pro mě známé i ze širokého okolí, kteří navštívili představení pardubického divadla, to byla vždy událost, na kterou se nezapomíná. Ať už se jednalo o samotný kulturní zážitek nebo o atmosféru divadla, které je právem považováno za architektonický klenot. Východočeské divadlo je hodnoceno jako nejlepší regionální divadlo České republiky a řadí se mezi 15 TOP divadel, včetně pražských, s nejvyšší diváckou návštěvností. To je obrovský úspěch celého kolektivu vedení divadla pod taktovkou pana ředitele Petra Dohnala, všech herců i zaměstnanců, za kterým je třeba vidět jejich velký elán, pracovní úsilí i oddanost divadlu. Do dalších let přejí divadlu hodně spokojených diváků, více osvědčených přispívajících podnikatelů a ať je stále takovou chloubou a pýchou Pardubic jako dosud...

Děkuji za rozhovor i za vaši podporu!

RaS

ZRZOUNKA NA MALÉ SCĚNĚ VYSTŘÍDAL MIKULÁŠ

Předvánoční čas zpřijemnila vedle zbrusu nové komedie Mezi nebem a zemí i premiéra pohádky **Zrzounkova dobrodružství**. V neděli 7. prosince ji poprvé před veřejností uvedli členové Studia LAIK, které vychovává mladé divadelní talenty. A novinka LAIKu nás opět přesvědčila, že dětí políbených múzou Thálie máme vskutku dostatek! Za všechny jmenujme alespoň Tomáše Pekárka, jenž zazářil v titulní roli! Poté Malá scéna patřila dětem zaměstnanců divadla, pro které zde byla připravena Mikulášská besídka... RaS

HLAVNÍ ROLI ZRZOUNKA VĚROHODNĚ A S NAPROSTOU PŘIROZENOSTÍ ZTVÁRNIL NADEJNÝ TOMÁŠ PEKÁREK.

NA DĚKOVÁČKU ZDENĚK RUMPÍK POZVAL I SVÉ POMOCNICE MARTINU ŽÁČKOVOU, ALENU HORÁKOVOU A KRISTÝNU PLEŠKOVOU.

ČERT A MIKULÁŠ V PODÁNÍ PETRA ČERVENÉHO A LEXY POSTLERA.

STRACHU DĚTI ZBAVOVALA ANDĚLSKÁ TVÁŘ JANY ONDRUŠKOVÉ.

PŘED ČERTA, MIKULÁŠE A ANDĚLA ODVÁŽNĚ PŘEDSTOUPILA I KAROLÍNA ŠPÍNEROVÁ, DCERA PETRY JANEČKOVÉ A LÁDÍ ŠPÍNERA.

NA ZÁVĚR UŽ OBAVY OPADLY A VĚTŠINA DĚTÍ SE S NAŠÍ MIKULÁŠSKOU DRUŽINOU CHTĚLA VYFOTOGRAFOVAT. FOTO J. SEJKORA

HEREC HERCI

ANEB VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

Herečka a v tuto chvíli maminka na plný úvazek **KRISTINA JELÍNKOVÁ** si k novoročnímu rozhovoru vybrala kolegu – herce a režiséra **RADKA ŽÁKA**, který před nedávnem ve Východočeském divadle režíroval komedii Lenky Lagronové *Po pláči smích*. S kým a o čem si bude povídat Radek příště, se dozvíte už za měsíc!

AnH

Kristina: Radku, my jsme v pardubickém divadle nějak podobně dlouho, víd? Oba jsme „Pražáci“, ale ty celá ta léta do divadla dojíždíš z Prahy vlakem. Jak to, prosím tě, zvládáš? Nemáš už nádražní alergii?

Radek: Řekl bych, že ty déle, Kristino. Protože si tě pamatuji jako Kudlanku v ringu, a to jsem se tu byl jen podívat. A byla to podívaná!

A víš, že alergii nemám? Třeba právě pardubické nádraží je tak krásná budova, že se mi neomrzí. Baví mě ten vnitřní ochoz plný velkých květín. Když mi nejede vlak domů okamžitě, často zírám na mozaiku Československa na východní straně nádraží... a přesto bych ty všechny hrady a zámky nevyjmenoval. Mimochodem, dlouho jsem neviděl pana Krychliče, snad se mu daří dobře.

Kristina: Máš nějaké vlakové rituály? Umím si představit, co asi obvykle děláš po cestě za divadlem... (SMÍCH) A jak se zabavuješ cestou zpátky?

Radek: Při každé cestě na „východ“, když jdu v Praze Vrchlického sady, to je ta zeleň před hlavním nádražím, se snažím nezapomenout pozdravit Woodrowa Wilsona.

Proč ses smála? Co bych měl dělat na cestě za divadlem...? Učím se přece divadelní texty nebo si v hlavě opakuji choreografie do muzikálů.

Kristina: Přesně to jsem měla na mysli! Při cestách vlakem asi potkáváš zajímavé typy lidí, možná jsi zažil pár zapamatování hodných příběhů... Inspiruje tě to při tvé práci? Stojí nějaký příběh za zmínku?

Radek: Obráceně, Kristino! Spíš mě práce inspiruje pro situace na cestách. Když se nemusím učit text ani choreografie, tak pracuji na hereckých technikách. Určitě znáš Stanislavského metodu herecké práce, vždy se mi zdálo, že ji často využíváš na jevišti. Já nejraději procvičuji „okruh veřejné samoty“. Cesta ve vlaku je pro to ideální. A že se mi cvičení daří, poznám, když zůstávám v kupé sám, přestože je vlak plný. Lidé totiž vycítí moji koncentraci na samotu a jsou kupodivu ohleduplní a nikdo nepřistoupí. Chceš, Kristino, na podobné téma teplou příhodu? ... Když jsme jezdili spolu s kamarádem a kolegou Davidem Novotným z Jihočeského divadla vlakem domů do Prahy a neměli jsme náladu na spolucestující, tak jsme si sedli v kupé proti sobě a na každé zastávce se vroucně dívali vzájemně do očí a k tomu si položili ruce na stehna toho druhého. Výborně to fungovalo, lidé byli taktní a nechali nás o samotě. Jednou se nám to ale vymklo, všiml si toho zvědavý průvodčí, a jakmile nepracoval, byl u nás a stále se chtěl poznávat. David nás nakonec zachránil ďábelskou žárlivou scénou, a protože jsem nezůstal pozadu, průvodčí se vyděsil a už jsme ho nikdy neviděli.

Kristina: Letos sis splnil svůj sen, zrežiroval sis na Malé scéně svou oblíbenou Lenku Lagronovou. Čím tě tolik uchvátíla tato křehká dáma?

Radek: Tím, že není vůbec křehká. Křehké jsou jen její postavy, které přitom velmi často šíří pevné ideje.

R. ŽÁK A K. JELÍNKOVÁ, MUŽ Z KRAJE LA MANCHA, FOTO M. KLÍMA

Kristina: Po pláči smích je vysloveně dámská záležitost. Fascinuje tě ženský svět? Myslíš, že ženám rozumíš?

Radek: Ne, spíš přitahuje... Člověče, možná rozumím blondýnkám.

Kristina: Víš, že jsi sportovně založený člověk. Stihneš si při divadle ještě občas zahýbat tělem?

Radek: Nejvýrazněji se mimo divadlo pohybují asi díky tomu vlaku, to je mezi Kolínem a Pardubicemi i 160 km za hodinu.

Kristina: Vedeš a povedeš tímto směrem i svoje děti? Jaký jsi otec? Řekni na sebe něco!

Radek: Nezlob se, neřeknu. Ale pro většinu dětí je cesta vlakem zážitek. Mimochoodem, jel už tvůj Matoušek vláčkem, nebo jen autem?

Kristina: Matoušek miluje auta! Svoji vláčkovou premiéru má ale teprve před sebou. Na chalupě v Krušných horách, kde vedou koleje i po hřebenech hor, je to kouzelný zážitek! Radku, snad můžu prozradit, že se svou partnerkou Luckou jste v očekávání...

Radek: Ne! ... Ne, prosím. Některé věci neříkám veřejně, aby se nepokazily. Naše Anežka se taky vždycky ptá: „Můžu?“, ale nepočítá s: „Ne!“ (SMÍCH)

Kristina: A když jsme tedy u toho počínání... Hodláš v tom pokračovat?

Radek: V čem? ... Aha... (SMÍCH) Chodím pravidelně za kartářkou a prozradila mi, že jich bude půltucet.

Kristina: Radku, díky za tenhle veřejný pokec! Ať se ti daří!!!

Předplatné na rok 2015 stále nabízí zajímavá místa za zvýhodněnou cenu!

Východočeské divadlo již mnoho let patří k nejnavštěvovanějším českým divadlům, za což vděčí mimo jiné také svým věrným abonentům. Předplatné se jako rodinné stříbro často dědí a o místa v přízemí či na prvním balkóně je každoročně velký zájem. Abonentů však již zaplňují také druhý balkón, který ale není o nic horší. Slyšet je zde díky výborné akustice stejně a muzikály podporuje nejmodernější zvuková technika, kterou je divadlo vybaveno. Představení jsou odsud vidět i ve větším celku, což je právě u oblíbených muzikálů s tanečními choreografiemi výhodou. Nyní chceme upozornit na mimořádnou nabídku zajímavých míst (i v přízemí), která se po některých firmách v předplatném uvolní, a právě ta mohou být jen vaše či vašich známých. Pokud tedy rádi chodíte do divadla a občas nemůžete sehnat vstupenky, pořádku si **PŘEDPLATNÉ**, které je cenově výhodné, zaručuje pravidelnou návštěvu představení bez čekání na vstupenky v předprodeji a navíc obsahuje celou řadu dodatečných bonusů! Jestli abonmá do divadla

již máte, pozvěte do divadla i své příbuzné či kamarády. Příjemné kulturní zážitky sblížíjí! Divadlo nabízí celou řadu různých typů abonentních cyklů – **dopolední** od 10.00 hodin, **seniorské** od 18.00 hodin, **klasické** od 19.00 hodin, **speciální předplatné** se čtyřmi diváckými nejoblíbenějšími tituly, **předplatné pro fajnšmekry**

pro náročnějšího diváka či **kupónové abonmá** s možností volného výběru titulů. Podrobnější informace o všech typech předplatného získáte v obchodním oddělení VČD, na tel. č. 466 616 432 nebo v sekci **PŘEDPLATNÉ** na internetových stránkách divadla www.vcd.cz.

RaS

VYBERTE SI SVÉ MÍSTO V HLEDÍŠTI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA! FOTO M. KLÍMA

Výročí (nejen) pro pamětníky

V novém roce oslaví narozeniny herečka, jež byla v 60. letech minulého století neodmyslitelnou součástí souboru Východočeského divadla, matka režiséra Petra Novotného JARMILA DERKOVÁ-NOVOTNÁ.

Jarmila Derková

(nar. 4. ledna 1928)

Rodačka z Chropyně na Kroměřížsku strávila dětství v Ostravě, kde také v době po druhé světové válce začínala jako herečka, a to v ostravském Divadle mladých. Následně působila v divadle na Kladně, kde se seznámila se svým prvním manželem režisérem Jaroslavem Novotným. Brzy potom, co spolu odešli do brněnského Svobodného divadla, se jim narodil syn Petr.

Do angažmá ve Východočeském divadle přišla Jarmila Derková z královéhradeckého divadla na sklonku 50. let a do roku 1972 zde ztvárnila řadu významných rolí především tragického repertoáru. Byla obsazována většinou do charakterních rolí jako ideální představitelka vladařek, vznešených a silných žen. Jmenujme

alespoň její Marii Antoinettu ve Feuchtwangerově hře Vdova Capetová (1962), Lady Macbeth (1962), Lindu Lomanovou ze Smrti obchodního cestujícího (1962), Ibsenovu Noru (1965), královnu Alžbětu v Schillerově Marii Stuartovně (1969) nebo Bernardu v Domu doni Bernardy (1970).

V 60. letech Jarmila Derková působila současně v pražském Divadle za branou Otomara Krejčí, kde si zahrála např. Olgu ve Třech sestrách (1966) nebo Matku v Topolově světové premiéře Slavíka k večeri (1967). Krejčovu nabídku trvalého angažmá musela Jarmila Derková nakonec odmítnout, protože se neměla v Praze kde ubytovat. Zůstala tedy v Pardubicích, odkud však byla nucena v roce 1972 přestoupit do divadla v Karlových Varech. Po třech letech odešla tzv. na volnou nohu a později hereckou profesi opustila úplně a začala se věnovat výtvarnému umění podobně jako její druhý manžel scénograf Jiří Fiala.

S paní Derkovou jsem měla možnost několikrát hovořit po telefonu, byla velmi milá a ochotná. „Rozhovor“ jsme nakonec uskutečnily písemnou formou, a to tou tradiční – po dlouhé době a s jistou nostalgii jsem psala rukou dopis a těšila se, až mi do schránky přijde odpověď...

Kudy vedla vaše cesta k herectví? Jaké byly vaše herecké začátky?

Jsem ve věku, kdy se rádo vzpomíná. Zejména na to, jak to všechno s vámi začalo. Díky dlouhému životu si začátků začnete vážit. Mají v sobě víru, naději, touhu i velkou chuť do života, o němž věříte, že bude takový, jaký si jej představujete. Netušíte, že všechno může být úplně jinak a že přesto se do toho musí jít.

Takže. Skončila válka. Skončilo totální nasazení ve Vítkovických železárnách, během kterého jsem poznala bohatou kulturu Ostravy. Kulturní dům u každé šachty byl mým druhým domovem. Ochotnické spolky, večerní představení, zpívání, tancování, koncertování s kluky, kterým zavřeli konzervatoř. Sál byl nabitý mládeží a mně bylo tehdy patnáct šestnáct let.

Po válce jsem si našla zaměstnání v malé továrně na výrobu přírodního papíru. Chtěli mě naučit mzdové účetnictví. Co by ne. Ale jednoho dne za mnou přišla paní a řekla, že mne sledovala v těch kulturách a že chce, abych se věnovala divadlu, které zakládá. Divadlu mladému, složenému z mladých a pro mladé... A já věděla, že není nic, co bych chtěla víc! Dala jsem výpověď a šla – proti vůli zaměstnavatele, kterému Boženka (tak se ta dáma jmenovala) vysvětlila, že talentu bránit nemůže. Uvěřil jí a pustil mě. První kytice, kterou jsem kdy na jevišti dostala, byla od kolegů k mé první premiéře na cestě k profesionalitě. Bylo mi sedmnáct let.

Dostali jsme od města Ostravy divadélko poškozené lehkou bombou. Opravili jsme jej, umyli, uklidili a pod záštitou Státního divadla (vedeném panem ředitelem Jiřím Myronem a režisérem Wasserbauerem) jsme začali činnost. Hrála jsem role od žabky Kuňkalky, zebry Miramby přes královnu Elišku v Noci na Karlštejně ke Káče z Čerta a Káči...

V roce 1946 jste se mihla Pardubicemi. Jak to tehdy bylo s vaším angažmá ve Východočeském divadle?

Ostravské Divadlo mladých se začalo měnit – po dvou letech bylo zkrátka zeber i žabek dost. Oldřich Daněk odešel studovat režii, Radim Koval přešel do Státního divadla a mně se zachtělo dospělého diváka. Dozvěděla jsem se, že divadlo v Pardubicích vypisuje konkurz. Spolu se dvěma děvčaty z konzervatoře jsem jej udělala a ředitel divadla Míla Holub se mnou podepsal smlouvu. První smlouva mimo domov. Bylo mi osmnáct pryč. Nakonec bylo ale vše jinak.

O prázdninách jsem dostala dopis, že národní výbor nepovolil řediteli tři herečky, ale jen dvě, a to z konzervatoře. Ředitel Holub založil Divadlo východočeského venkova, aby do něj uvedl herce, které nemohl angažovat do velkého divadla. Půjčoval nám režiséra Zdeňka Bittla, nákladní auto, štace, repertoár. Hrála jsem v Měsíci na vsi, Plynových lampách nebo v Rozkošné příhodě. Vše nastudováno během dvou měsíců. Byla to škola života, které jsem nelitovala, protože tak nádherný kontakt s divákem, životem na venkově jsem už nikdy nezažila.

Jak vzpomínáte na „zlatá šedesátá“ v pardubickém divadle? Hrála jste nádherné role...

V roce 1961 jste hrála Johannu ve světové premiéře Sartrovych hry Věžňové z Altony, kterou režíroval Ladislav Vymětal. V té době šlo o velký a odvážný dramaturgický počín. Jak na tuto inscenaci vzpomínáte? Jak tenkrát reagovalo publikum? Hrála jsem opravdu krásné role,

díky kterým jsem se stala známou i mimo Pardubice. Věžňové z Altony byla hra, jakých je v repertoáru divadel málo, dokonalá hra, která se pokoušela řešit morálku a svědomí. Tenkrát se nám zdálo, že i obecenstvo bralo hru vážně. Když vzpomínám, co mi v době pardubického angažmá dalo nejvíc, vracím se vždy k Ibsenovi a jeho Noře.

Z pardubického divadla jste jeden čas „odskakovala“ do pražského Divadla za branou. Kde a jak jste se seznámila s Otomarem Krejčou?

Zlatá šedesátá v Pardubicích, Vymětalovi Věžňové z Altony a seznámení s režisérem Krejčou spolu vlastně souvisí. Na Altonu se přijel podívat režisér Macháček a dramaturgové Kraus a Fencel z pražského Národního divadla. Ti o mně řekli Krejčovi a ten mě pozval do Prahy na pohovor. Ale než jsme se mohli sejít, odešel z funkce šéfa činohry Národního divadla, takže mi jen sdělil, že mě tam chtěl angažovat. Ale řekl mi, ať počkám, že chce založit vlastní divadlo, kde mě bude potřebovat. To se uskutečnilo. Mezi lety 1966 a 1968 jsem byla stálým hostujícím členem Divadla za branou a současně členem Východočeského divadla.

Žijete v Karlových Varech. Váš syn režisér Petr Novotný pracuje především tady u nás v Pardubicích a v Praze. Máte možnost vidět někdy jeho inscenace?

Teď už to není tak jednoduché, přece jen jsme od sebe daleko. Ale i tak se snažím sledovat jeho kariéru a jsem na něj moc pyšná. Ráda bych mu i touhle cestou popřála vše nejlepší a hodně dalších úspěchů!

AnH

← JAKO MARIE ANTOINETTA VE HŘE VDOVA CAPETOVÁ, VČD 1962

← S J. KALENOU A P. SKÁLOU JAKO ALŽBĚTA V INSCENACI MARIE STUARTOVNA, VČD 1969

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 FWWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
 WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
 TELEFON: 466 616 423
 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVAČÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ŽŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

Alukov®
DOTVÁŘÍME DOMOV...

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

LOUBA
AUTO

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

deník

 Pardubice
 Český rozhlas

 Česká kultura
 (Městské kulturní programy)

Country
 RADIO

 RADIO ČERNÁ
 HORA

 východočeská televize

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

 Radio Pohoda
 ROCK & BEAT
WWW.RADIOPOHODA.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArr

HAK

P
 CENTRUM

 BARTH MEDIA

era

 VCS
 VÝSTAVNÍ CENTRUM PARDUBICE

MULTI

 Kavoviny

Vema®

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ LEDEN 2015 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. DOHNAL A P. JANEČKOVÁ, MEZI NEBEM A ZEMÍ, FOTO L. SKOKAN